Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος — *Ἐν Ἀθήναις, 25 Φεβρουαρίου 1917* — *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 13*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ἀναγκάσθηκε ὅμως νὰ κοιμηθῆ ἐπάνω στὸ ναύτη(*), γιατὶ ἀλλοιώτικα θὰ ἔπεφτε.

— Καλά! καλά! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ. Τὸ φορεῖο τοῦ κυρίου μηχανικοῦ.

Ἔφεραν τὸ φορεῖο, τὸ σκέπασαν μὲ κυκνὸ στρῶμα φύλλων καὶ χόρτων, ἐξάπλωσαν ἐπάνω τὸν Κύρο Σμίθ καὶ τὸ σήκωσαν, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ὁ Πέγκροφ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ Νάβ.

Εἶχαν νὰ κάμουν ὀκτὼ μίλια· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τρέχουν καὶ θἀναγκάζοντο ἴσως νὰ σταματοῦν συχνά, ἐλογάριαζαν ὅτι θὰ τοὺς ἐχρειάζοντο ἕξη ὧρες τουλάχιστο, γιὰ νὰ φθάσουν στὰ Καμίνια.

Ὁ ἄνεμος ἦταν ἀκόμη δυνατός, εὐτυχῶς ὅμως ἡ βροχὴ εἶχε σταθῆ. Ἂν καὶ ξαπλωμένος, ὁ μηχανικὸς παρατηροῦσε τὴν ἀκτή, προπάντων ἀπὸ τὸ ἀντίθετο τῆς θαλάσσης μέρος. Δὲν μιλοῦσε καθόλου, προσπαθῶν νὰ ποτυπώση στὸ νοῦ του τὸ σχέδιο ἐκείνης τῆς ἄγνωστης χώρας. Ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὡρῶν δρόμο, κουράσθηκε κι' ὁ ὕπνος τὸν πῆρε στὸ φορεῖο.(**)

Στὴς πεντέμισυ ἔφθασαν στὴ γωνία τοῦ γρανίτινου τοίχου καὶ, σὲ λίγο, μπροστὰ στὰ Καμίνια.

Ἐσταμάτησαν ὅλοι καὶ τὸ φορεῖο τοποθετήθηκε ἐπάνω στὴν ἄμμο. Ὁ Κύρος Σμίθ ἐκοιμᾶτο ἀκόμη βαθειά.

Ὁ Πέγκροφ τότε, μὲ μεγάλη του ἔκπληξη παρατήρησε, ὅτι ἡ φοβερὴ χθεσινὴ θύελλα εἶχε μεταβάλη τὴν ὄψι ὅλου ἐκείνου τοῦ μέρους. Εἶχαν γίνει ἀρκετὰ σκουδαῖα κρημνίσματα. Ἔβλεπες ἐδῶ κ' ἐδῶ μεγάλα κομμάτια βράχου, πεσμένα χάμω, κ' ἕνα πυκνὸ τάπητα ἀπὸ θαλασσινὰ χόρτα, βούρλα καὶ φύκια, νὰ σκεπάζουν ὅλη τὴν ἀκρογιαλιά. Ἦταν φανερό, ὅτι ἡ θάλασσα, περνῶντας ἐπάνω ἀπὸ τὸ νησάκι, εἶχε φθάσει ὡς τὴ βάσι τοῦ γρανίτινου τοίχου.

Μπροστὰ στὴν εἴσοδο τῶν Καμινιῶν, τὸ ἔδαφος ἐφαίνετο σπαραγμένο ἀπὸ τὴ λυσσασμένη ἐπιδρομὴ τῶν κυμάτων.

Μ' ἕνα κακὸ προαίσθημα, ὁ Πέγκροφ ὥρμησε στὸν διάδρομο. Κι' ἀμέσως σχεδὸν ξαναβγῆκε καὶ στάθηκε ἀκίνητος, κυττάζων τοὺς συντρόφους του...

Ἡ φωτιὰ εἶχε σβύσει! Ἡ βρεγμένη στάκτη δὲν ἦταν πιὰ παρὰ λάσπη. Τὸ καμένο πανί, ποῦ θὰ ἐχρησίμευε γιὰ ὕστκα, εἶχε γίνει ἄφαντο. Ἡ θάλασσα εἶχε εἰσχωρήσει ὡς μέσα στὰ Καμίνια κ' εἶχε ἀναστατώσει καὶ καταστρέψει τὰ πάντα!

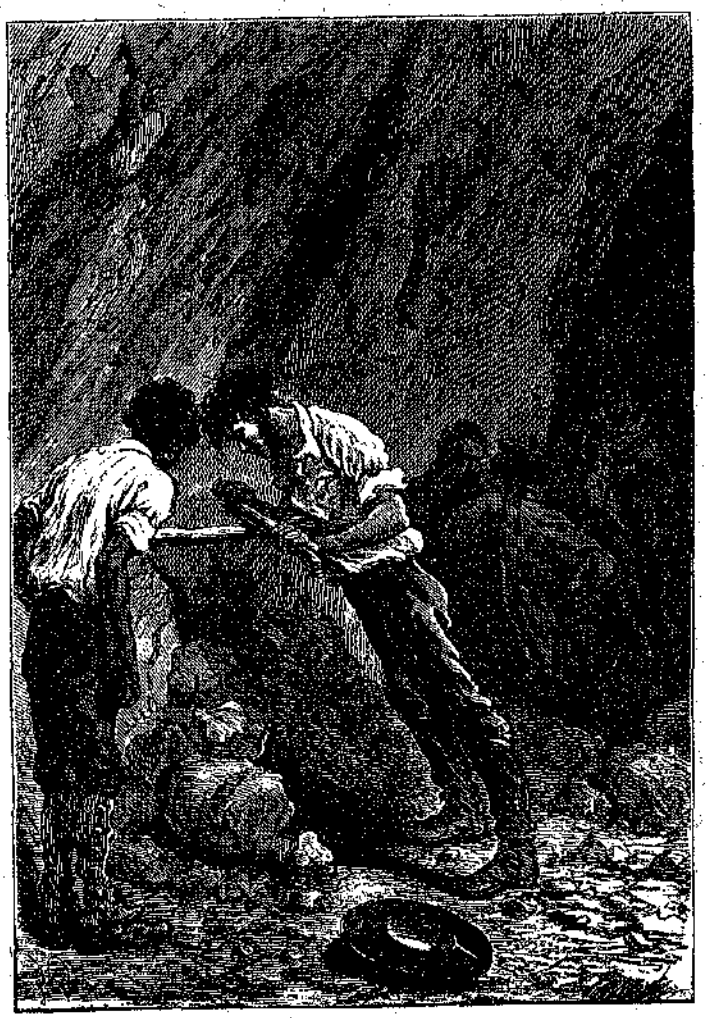

«Ὁ Πέγκροφ ἐδοκίμασε νὰνάψη φωτιά...» (Σελ. 102, στ. 6'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ὁ Κύρος Σμίθ νὰ εἶνε καλά!—Τὰ πειράματα τοῦ Πέγκροφ.—Τὸ τρίψιμο τῶν ξύλων.—Νῆσος ἢ ἤπειρος;—Τὰ σχέδια τοῦ μηχανικοῦ.—Σὲ ποιὸ σημεῖο τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ;—Μέσα στὸ δάσος.—Ἕνας εὐσίωνος καπνός.

Μὲ λίγα λόγια, ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, ὁ Χάρμπερτ καὶ ὁ Νὰβ ἔμαθαν τὰ συμβαίνοντα. Ἀλλὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, ποῦ μποροῦσε, κατὰ τὴν ἰδέα τοῦ ναύτη, νὰ ἔχη πολὺ σοβαρὰ ἀποτελέσματα, ἐπροξένησε διαφερετικὴ ἐντύπωσι σὲ καθέν' ἀπὸ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Νὰβ ἔξαφνα, ὅλος χαρὰ γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ κυρίου του, δὲν ἔδωσε καμμιὰ προσοχὴ στὰ λόγια τοῦ Πέγκροφ. Ὁ Χάρμπερτ πάλι τὰ ἐπρόσεξε, ἀλλὰ δὲν συμμερίσθηκε ὅλους τοὺς φόβους τοῦ ναύτη. Κι' ὁ ρεπόρτερ ἁπλούστατα ἀποκρίθηκε:

— Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο!

— Μὰ σᾶς ξαναλέω, ὅτι δὲν ἔχομε πιὰ φωτιά.

(*) Ἴδε εἰκ. 11ου φ. σελ. 86.

(**) Ἴδε εἰκ. πρ. φύλ. σελ. 93.

— Μπᾶ!

— Οὔτε κανένα τρόπο γιὰ νὰνάψωμε!

— Ὄχι δά!

— Μὰ τί λέτε, κύριε Σπίλετ;

— Ὁ Κύρος Σμὶθ νὰ εἶνε καλάλάκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ. Αὐτὸς θὰ μᾶς βρῇ τρόπο γιὰ νὰνάψωμε φωτιά!

— Μὲ τί;

— Μὲ τίποτα!

Ὁ Πέγκροφ ἐσώπασε. Γιατὶ κι' αὐτὸς εἶχε μέσα του γιὰ τὸν Κύρο Σμὶθ τὴ μεγαλήτερη ἐμπιστοσύνη. Ὅπως οἱ σύντροφοί του, τὸν θεωροῦσε σωστὸ «μικρόκοσμο», ἀποτελούμενο ἀπ' ὅλη τὴ σοφία κι' ἀπ' ὅλη τὴν ἐξυπνάδα τοῦ κόσμου. Καλλίτερα νὰ ἦσουν μὲ τὸν Κύρο Σμὶθ 'ς ἕνα ἐρημονῆσι, παρὰ χωρὶς τὸν Κύρο Σμὶθ στὴν καλλίτερη πόλι τῆς Ἀμερικῆς. Μ' αὐτὸν δὲν θὰ σοῦ ἔλειπε τίποτα, μ' αὐτὸν δὲν θὰ μποροῦσες ποτὲ νἀπελπισθῇς!

Ἐὰν ἔλεγε κανεὶς στοὺς ναυαγοὺς ἐκείνους, ὅτι μία ἔκρηξις ἠφαιστείου θὰ κατέστρεφε τὴ γῆ ποῦ πατοῦσαν, θὰ τὴν ἐβούλιαζε στὴν ἄβυσσο τοῦ Εἰρηνικοῦ, θὰ τοῦ ἀπαντοῦσαν ἀψήφιστα:

— Ὁ Κύρος Σμὶθ εἰν' ἐδῶ! Πές το τοῦ Κύρου Σμίθ!

Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως, ὁ μηχανικὸς ἦταν βυθισμένος στὸν ὕπνο του καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ προστρέξουν στὴν ἐφευρετικότητά του. Κατ' ἀνάγκην, τὸ δεῖπνό τους θἄταν λιτώτατο. Εἶχαν φάγῃ ὅλο τὸ ψητὸ πουλὶ καὶ δὲν ἦταν τρόπος νὰ ψήσουν ἄλλο κυνήγι ὁποιοδήποτε. Ἔπειτα καὶ τὰ κουρουκοῦ ποῦ ἀποτελοῦσαν τὴν παρακαταθήκη, εἶχαν γίνῃ ἄφαντα. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ φροντίσουν.

Πρῶτα - πρῶτα, μετέφεραν τὸν Κύρο Σμὶθ στὸν κεντρικὸ θάλαμο τῶν Καμινιῶν. Ἐκεῖ κατώρθωσαν νὰ τοῦ κάμουν ἕνα στρῶμα ἀπὸ φύκια καὶ χόρτα, ποῦ εἶχαν μείνῃ σχεδὸν στεγνά. Ὁ βαθὺς ὕπνος ποῦ τὸν εἶχε κυριεύσῃ, θὰ τὸν ἐδυνάμωνε γρήγορα καὶ καλλίτερα βέβαια ἀπὸ μιὰν ἄφθονη τροφή.

Εἶχε νυκτώσῃ καί, μαζὶ μὲ τὴ νύκτα, εἶχε καταιβῇ κ' ἡ θερμοκρασία. Ἐπειδὴ ἡ θύελλα εἶχε καταστρέψῃ τὰ βουλώματα ποῦ εἶχε κάμῃ ὁ Πέγκροφ σὲ διάφορες τρύπες τοῦ διαδρόμου, ψυχρότατα ρεύματα ἔσχηματίσθηκαν καὶ τὰ Καμίνια ἔγειναν πάλι σχεδὸν ἀκατοίκητα. Ὁ Κύρος Σμὶθ, ἀδυνατισμένος, ἐξαντλημένος, θὰ ἐπάγωνε, ἂν οἱ σύντροφοί του δὲν ἔβγαζαν τὰ σακάκια τους καὶ τὴς μπλοῦζες, γιὰ νὰ τὸν σκεπάσουν.

Καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, οἱ ναυαγοὶ δὲν ἔφαγαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοὺς λεθοδόμους, ποῦ ὁ Νὰδ καὶ ὁ Χάρμπερτ ἐμάζεψαν στὴν ἀμμουδιά, σὰν τὴν πρώτη ἡμέρα. Μὲ τὴ διαφορὰ μόνο, ὅτι ὁ μικρὸς ἐπρόσθεσε καὶ μερικὰ φαγώσιμα φύκια, ποῦ τὰ βρῆκε σὲ κάτι ψηλοὺς βράχους, ὅπου δὲν ἔφθανε ἡ θάλασσα, παρὰ τὴς ὧρες τῆς μεγάλης παλίρροιας. Τὰ «φυκοειδῆ» αὐτά, ἔμοιαζαν μὲ σπαράγγια καὶ εἶχαν μιὰ οὐσία κολλώδη, ἀρκετὰ πλουσία σὲ στοιχεῖα θρεπτικά.

Ἀργότερα, τὸ ψύχος ἔγεινε πολὺ δυνατὸ καὶ δυστυχῶς δὲν εἶχαν κανένα μέσο νὰ τὸ πολεμήσουν.

Ὁ ναύτης, ἀληθινὰ πεισματωμένος, προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰνάψῃ φωτιά. Ὁ Νὰδ τὸν βοηθοῦσε. Εἶχε δῇ λίγα ξεροχορτα καί, κτυπῶν τὸ ἕνα μὲ τἄλλο δυὸ χαλίκια, ἔβγαζε σπίθες· ἀλλὰ οὔτε τὰ ξερὰ ἐκεῖνα βρύα ἦταν ἀρκετὰ εὔφλεκτα, οὔτε ἡ σπίθες εἶχαν τὴ δύναμι ἐκείνων ποῦ βγαίνουν, ὅταν κτυπᾷ κανεὶς μὲ τὸ ἀτσάλι τὴ συνειθισμένη τσακμακόπετρα. Δὲν ἔκανε λοιπὸν τίποτα ὁ μαῦρος.

Ὁ Πέγκροφ τότε, ἂν καὶ χωρὶς ἐμπιστοσύνη στὴ μέθοδο, ἐδοκίμασε νὰνάψῃ φωτιά, τρίβων ξερὰ ξύλα, σὰν τοὺς ἀγρίους. Ἀλλὰ τοῦ κάκου ἐπολέμησε κι' αὐτὸς καὶ ὁ Νάδ. Τότη «κίνησις», ἂν μετεβάλλετο, κατὰ τὴ γνωστὴ θεωρία, σὲ «θερμότητα», θὰ ἔφθανε ἴσως γιὰ νὰ βράσῃ τὸ καζάνι ἑνὸς ὑπερωκεανείου. Φωτιὰ ὅμως δὲν ἔγεινε. Ζεστάθηκαν τὰ τριβόμενα ξύλα, ζεστάθηκαν κ' ἐκεῖνοι ποῦ τἄτριβαν, ἀλλὰ τίποτα περισσότερο. Ὕστερ' ἀπὸ ἀγῶνα μιᾶς ὥρας, ὁ Πέγκροφ, καταϊδρωμένος, τἀπέταξε μὲ θυμό.

— Ἀμ δὲν θὰ πιστέψω ἐγὼ ποτέ, ὅτι οἱ ἄγριοι κάνουν ἔτσι φωτιά; ἐφώναξε. Εὐκολώτερο εἶνε νἀνάψουν μὲ τὸ τρίψιμο τὰ χέρια μου, παρὰ τὰ ξύλα.

Ὁ ναύτης ὅμως εἶχε ἄδικο. Εἶνε γεγονὸς βεβαιωμένο, ὅτι οἱ ἄγριοι ἀναφλέγουν τὸ ξύλο μ' ἕνα γοργὸ τρίψιμο. Ἀλλὰ κάθε εἶδος ξύλου δὲν εἶνε κατάλληλο γιὰ τέτοια δουλειὰ κ' ἔπειτα χρειάζεται μιὰ ἰδιαιτέρα δεξιότης, ποῦ ἴσως ὁ Πέγκροφ δὲν τὴν εἶχε.

Ὁ θυμός του δὲν ἐβάσταξε πολύ: Τὰ ξύλα ποῦ εἶχε πετάξῃ, τὰ εἶχε πάρῃ ὁ Χάρμπερτ· κι' ὁ ναύτης ἐλεγώνετο ἀπὸ τὰ γέλια, βλέπων τὴς ἀπεγνωσμένες προσπάθειες ποῦ ἔκανε ὁ ἐφηβος, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖ ποῦ ἀπέτυχε ἐκεῖνος.

— Τρίβε, παιδί μου, τρίβε! τοῦ ἔλεγε.

— Τρίβω, ἀποκρίθηκε γελῶν ὁ Χάρμπερτ. Ἀλλὰ δὲν τὸ κάνω γι' ἄλλο σκοπό, παρὰ γιὰ νὰ ζεστάνω κι' ἐγὼ τὰ παγωμένα χέρια μου σὰν καὶ σένα!

Πραγματικῶς, σὲ λίγο ὁ ἐφηβος ζεστάθηκε ἀρκετά. Φωτιὰ ὅμως, ἔπρεπε νὰ τὸ πάρουν ἀπόφασι ὅτι δὲν θὰ εἶχαν ἐκείνη τὴ νύκτα. Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ ξανάπε γιὰ εἰκοστὴ φορά, ὅτι μόνον ὁ Κύρος Σμὶθ θὰ μποροῦσε νἀνάψῃ. Καὶ ξαπλώθηκε σὲ μιὰν ἄκρη, γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Ὁ Χάρμπερτ, ὁ Νὰδ κι' ὁ Πέγκροφ τὸν ἐμιμήθηκαν. Ὁ Τὸπ ἐκοιμᾶτο στὰ πόδια τοῦ κυρίου του.

Τὴν ἄλλη μέρα, 28 Μαρτίου, ὅταν ἐξύπνησε ὁ μηχανικός, κατὰ τὴς ὀκτώ, εἶδε τοὺς συντρόφους του, ποῦ παραφύλαγαν αὐτὸ τὸ ξύπνημα γύρω του, καὶ πάλι τὰ πρῶτά του λόγια ἦταν:

— Νῆσος ἢ ἤπειρος;

Τοῦ εἶχε γίνῃ μονομανία!

— Τὰ ἴδια πάλι; Δὲν τὸ ξεύρομε, κύριε Σμίθ, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ.

— Δὲν τὸ μάθατε ἀκόμη;

— Θὰ τὸ μάθωμε, ἅμα μᾶς ὁδηγήσετε σεῖς.

— Μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι σὲ κατάστασι! εἶπε ὁ μηχανικός.

Καὶ χωρὶς μεγάλο κόπο, ἐσηκώθη κ' ἐστάθηκε ὄρθιος.

— Ὡραῖα! ἐφώναξε ὁ ναύτης.

— Πεθαίνω προπάντων ἀπὸ πεῖνα! ὑπέλαβε ὁ Κύρος Σμίθ. Ἀδέλφια, λίγο φαΐ καὶ θὰ γίνω περδίκι. Ἔχετε, νομίζω, φωτιά...

Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐβιάσθηκε κανεὶς νἀποκριθῇ. Μόνο σὲ λίγες στιγμές, ὁ Πέγκροφ εἶπε:

— Εἴχαμε, κύριε Σμίθ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχομε πιά!

Κι' ὁ ναύτης διηγήθηκε ὅσα συνέβηκαν χθές. Ὁ μηχανικὸς ἐβιασκέδασε πολὺ μὲ τὴν ἱστορία τοῦ μονάκριβου σπίρτου καὶ μὲ τὰ πειράματα ποῦ ἔκαμαν νἀνάψουν φωτιὰ κατὰ τὴ μέθοδο τῶν ἀγρίων.

— Θὰ ἰδοῦμε, εἶπε ὕστερα. Ἂν δὲν βροῦμε οὐσία ποῦ νὰ μοιάζῃ μὲ ὕσκα...

— Τότε; ρώτησε ὁ ναύτης.

— Τότε θὰ κατασκευάσουμε πυρεῖα.

— Χημικά;

— Χημικά!

— Τὸ εὐκολώτερο τοῦ κόσμου, ἔ; ἐφώναξε ὁ ρεπόρτερ, κτυπῶν τὸν ὦμο τοῦ ναύτη.

Βέβαια ποῦ δὲν ἦταν τὸ εὐκολώτερο τοῦ κόσμου! Ἀλλὰ ὁ Πέγκροφ δὲν εἶπε τίποτα κ' ἐβγῆκαν ὅλοι μαζί.

Ὁ καιρὸς εἶχε ξαναγίνῃ ὡραῖος. Ζωηρὸς ἥλιος ἀνέβαινε ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα τῆς θάλασσας κι' ὁ γρανίτινος τοῖχος ἀντίκρυ σπινθηροβολοῦσε σὰ χρυσός.

Ἀφοῦ ἔρριξε γοργὸ βλέμμα γύρω του, ὁ μηχανικὸς ἐκάθησε 'ς ἕνα κομμάτι βράχου. Ὁ Χάρμπερτ τοῦ ἐπρόσφερε λίγα κοχύλια μὲ φύκια.

— Δὲν ἔχομε τίποτ' ἄλλο, κύριε Σμίθ!

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου. Μοῦ φθάνουν γιὰ τὴν ὥρα!

Κ' ἔφαγε μὲ μεγάλη ὄρεξι τὴν ἰσχνὴ ἐκείνη τροφὴ καὶ ἤπιε φρέσκο νερὸ ἀπὸ τὸ ποτάμι.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

Ἓν ἐπεισόδιον τοῦ Ἀλεξ. Σούτσου: — Ἀπὸ τὴν διάλεξιν τοῦ κ. Τσοκοπούλου περὶ Ἀλεξάνδρου Σούτσου, τὸν ὁποῖον ἐγνωρίσατε εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ἀποσπῶμεν τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτὸ ἐπεισόδιον τῆς ζωῆς του:

«Κάποιος ἀπὸ τοὺς δριμύτερον σατυρισθέντας ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ἀποφασίζει νὰ τὸν ξεκάμῃ καί, ἐνῷ ὁ Ἀλέξανδρος Σοῦτσος μεταβαίνει διὰ ξηρᾶς ἀπὸ τὸ Ναύπλιον εἰς τὰς Ἀθήνας, εἴκοσι ἀγριάνθρωποι τὸν περιμένουν εἰς μίαν καμπὴν τοῦ δρόμου τῆς Καλαυρίας. Ὁ ποιητὴς εὑρίσκεται μεταξὺ αὐτῶν μόνος, ἴσως δὲ καὶ ἄοπλος· ἀλλὰ δὲν χάνει τὸ θάρρος του. Ἀρχίζει νὰ τοὺς λέγῃ ἀστεῖα, νὰ τοὺς ἀπαγγέλλῃ στίχους, πιθανὸν καὶ τὴν σάτυραν ἀκριβῶς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔγραψεν ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ ἐπλήρωσε τοὺς δολοφόνους νὰ τὸν ξεκάμουν. Καὶ οἱ ἀγριάνθρωποι ἀφοπλίζονται, γελοῦν καὶ... ἀρκοῦνται νὰ τοῦ πάρουν μόνον τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ χρήματά του.

«Ἂν ἀναπαραστήσωμεν μὲ τὴν φαντασίαν μας αὐτὴν τὴν εἰκόνα τοῦ καταδιωκομένου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος, εὑρισκόμενος μεταξὺ εἴκοσι δολοφόνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, σώζεται μὲ τοὺς στίχους του, ἔχομεν ζωντανεύοντα τὸν θρύλον τοῦ Ὀρφέως, ἐξημερώνοντος μὲ τὴν λύραν του τὰ θηρία.»

***

Τάφοι ποιητῶν: — Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἀπέκτησεν ἀκόμη τὸ Πάνθεόν της. Εἰς τὸ Κοιμητήριον ὅμως τῶν Ἀθηνῶν βλέπει κανεὶς μερικοὺς ἐνδόξους τάφους. Ὁ τάφος τοῦ Σπυρίδωνος Βαστιλειάδου, συγγραφέως τῶν «Ἀττικῶν Νυκτῶν», ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓν πελώριον μαρμάρινον βιβλίον, ἀνοικτόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναγράφεται ὁ τίτλος «Ἀττικαὶ Νύκτες». Ὑποβλητικώτερος εἶνε ὁ τάφος τοῦ Παναγιώτου Σούτσου, τοῦ ποιητοῦ τοῦ «Ὁδοιπόρου», -ὅπως ὑπῆρχε τυλάχιστον μέχρι τινός, διότι δὲν γνωρίζομεν ἂν ὑπάρχῃ ἀκόμη. Εἰς ἕνα μέρος τῆς τραγῳδίας, ὁ Ὁδοιπόρος, ὁ ἥρως, ὁ ὁποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ποιητής, παραγγέλλει:

Εἰς τὴν ὁδὸν κ' εἰς τὴν σκιάν
—Ὁπόταν ἀποθάνω,—
Πλατάνου ὅστις γέρασε,
Τὰ κόκκαλά μου θάψε σύ
Καὶ γράψε ἀπὸ πάνω:
Ὁ Ὁδοιπόρος πέρασε!

Αὐτό, ὅπως καὶ πολλοὶ στίχοι τοῦ «Ὁδοιπόρου», ἔμεινε παροιμιῶδες. Καὶ οἱ θαυμασταὶ τοῦ ποιητοῦ τὸ ἐνθυμήθησαν ὅταν πέθανε—40 ἔτη μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἔργου του ἐκείνου,—κ' ἐπέγραψαν εἰς τὸ μάρμαρον τοῦ τάφου του ἁπλῶς:

Ο ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ ΠΕΡΑΣΕ...

Γκαουριζανκάρ: — Τί δύσκολο ὄνομα! Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς καὶ νὰ τὸ ἐνθυμῆται: Τὸ Γκαουριζανκὰρ εἶνε τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τοῦ πλανήτου μας. Μία κορυφὴ τῶν Ἰμαλαΐων ὕψους 8,840 μέτρων.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΝΗΣΤΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΕΙΝΟΙ ποῦ μὲ τὰ γελοῖα σοφίσματα ποῦ ξέρουμε, τολμοῦν νἀμφισβητοῦν κι' αὐτὴ τὴν ὕπαρξι τοῦ Θεοῦ, φαντάζομαι μὲ τί περιφρόνησι θὰ μιλοῦν γιὰ τὴς θρησκευτικὲς νηστεῖες, ἀφοῦ κ' εὐσεβεῖς ἀκόμα ἄνθρωποι, Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, ἔχουν τὴν ἰδέα ὅτι σήμερα εἶνε ἕνας τύπος περιττός. Τύπος ναί, ἴσως· περιττὸς ὅμως ὄχι. Γιατὶ τότε κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι τύποι θἄταν περιττοὶ καὶ θἄχαμε μιὰ θρησκεία χωρὶς καμμιὰ ἐξωτερικὴ ἐνδήλωση, ποῦ μοῦ φαίνεται παράλογο. Τὸ κάτω-κάτω κι' ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὸν Μωαμεθανό, τὸν Ἑβραῖο, τὸν Βουδιστή, τὸν Εἰδωλολάτρη ἢ τὸν ἄθεο, μὲ τὸ νὰ παραδέχεται καὶ νὰ ἐκτελῇ κάποιους τύπους, κάποια πατροπαράδοτα ἔθιμα, ποῦ ἓν ἀπ' αὐτὰ εἶνε καὶ νὰ πασχάζῃ ἢ νὰ νηστεύῃ τὴς ἡμέρες ποῦ ὁρίζει ἡ ἁγιωτάτη μας Ἐκκλησία.

Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι σήμερα, ἡ θρησκευτικὲς νηστεῖες δὲν ἔχουν πιὰ ὅλο τὸν σκοπὸ καὶ τὴ σημασία ποῦ εἶχαν τὸν παλιὸ καιρό, ὅταν τὴς ἐθέσπισαν οἱ ἅγιοι Πατέρες. Ἡ Ἐκκλησία ἔξαφνα ἐφρόντιζε τότε καὶ γιὰ τὴν ὑγεία τῶν πιστῶν της, καὶ σὲ ὡρισμένα χρονικὰ διαστήματα τοὺς ἀνάγκαζε μὲ τρόπο νἀπέχουν ἀπὸ τὸ κρέας, ποῦ ἡ κατάχρησίς του εἶνε βλαπτική. Σήμερα αὐτὸ τὸ κάνει ἡ ἐπιστήμη, ἡ ὑγιεινή. Ὁ γιατρὸς ποῦ ἀντικατέστησε 'ς αὐτὸ τὸν ἀρχαῖον ἱερέα, θὰ σᾶς ὁρίσῃ καλλίτερα τὴ δίαιτά σας καὶ θὰ σᾶς πείσῃ εὐκολώτερα, ὅτι γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ σώματος πρέπει νὰ κρατῆτε ἕνα μέτρο καὶ μιὰ ποικιλία στὸ φαγητό. Ἡ Ἐκκλησία, ποῦ διδάσκει πάντα καὶ τὴν ἠθική, προβάλλει τώρα τὴ νηστεία μόνο σχεδὸν γιὰ τὴν ὑγεία τῆς ψυχῆς. Καὶ ὑπ' αὐτὴ τὴν ἔποψι, ἡ νηστεία εἶνε κάτι περισσότερο ἀπὸ τύπος. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ποῦ νηστεύει, εἶνε ἡσυχώτερος, πνευματικώτερος, νηφαλιώτερος, ἔχει περισσότερη ὄρεξι γιὰ ἐργασία καὶ ζωηρότερη ἀκόμη διάθεσι γιὰ προσευχή. Τὸ «ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας» δὲν γίνεται βέβαια ἀκουστὸ μὲ φαγοποτικὲς καταχρήσεις, μὲ γλέντια καὶ μὲ ξενύχτια. Ἐκτὸς ἂν νομίζετε, ὅτι καὶ ἡ προσευχὴ εἶνε... περιττή. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐμένα μοῦ φαίνεται πολὺ ἀναγκαία, νομίζω ὅτι δὲν εἶνε περιττὴ οὔτε ἡ ἐγκράτεια, ἡ νηστεία...

Τὸ βέβαιο εἶνε, ὅτι σήμερα, κι' οἱ πιὸ καλοὶ Χριστιανοὶ δὲν κρατοῦν πολὺ αὐστηρὰ τὴς θρησκευτικὲς νηστεῖες. Τὴ Μεγάλη Σαρακοστή, παραδείγματος χάρι, περιορίζονται νὰ νηστεύουν τὴν πρώτη καὶ τὴν τελευταία ἑβδομάδα, καὶ ἀπὸ τὴς ἄλλες, τὸ πολὺ-πολύ, μόνο Τετάρτη καὶ Παρασκευή. Τὸ ἴδιο ἐπάνω-κάτω καὶ τὸ Σαραντάμερο τῶν Χριστουγέννων, καὶ τὸ Δεκαπενταύγουστο· ἔχουν δὲ καταργήσῃ σχεδὸν ἐντελῶς τὴ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τὸν Ἰούνιο, καὶ τοῦ Σταυροῦ, τὸν Σεπτέμβριο. Ἔτσι νομίζουν, ὅτι ἔπρεπε νὰ τροποποιηθῇ τὸ ἔθιμο, γιὰ νὰ εἶνε πιὸ σύμφωνο μὲ τὴν ἐποχή μας καὶ μὲ τὴ ζωὴ τῶν πόλεων, ποῦ διαφέρει βέβαια ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ μοναστηριοῦ. «Σιωπηλῶς» αὐτὸ τὸ παραδέχεται κ' ἡ Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ κανένας πνευματικὸς δὲν ἀρνεῖται σήμερα τὴν Ἁγία Κοινωνία 'ς ἕνα Χριστιανὸ ποῦ δὲν ἐκράτησε ὅλη τὴ Σαρακοστή, ἐνῷ ἂν τῶκανε τὸν παλιὸ καιρό, χωρὶς σοβαρὴ αἰτία, ἐγίνετο ἀποσυνάγωγος.

Βλέπετε λοιπόν, ὅτι κ' ἡ Ἐκκλησία, ποῦ μερικοὶ τὴ βρίσκουν ὀπισθοδρομική, ἀναχρονιστική, καὶ λογικὴ εἶνε, καὶ μὲ τὴς περιστάσεις συμμορφώνεται. Ἀπόδειξις ὅτι φέτος ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐξ αἰτίας τοῦ ἀπροκλείστου ποῦ μᾶς στερεῖ τὰ κυριώτερα τρόφιμα, — ψάρι, ὄσπρια, κτλ. — κατήργησεν ἐντελῶς τὴ νηστεία, ἀπήλλαξε τοὺς Χριστιανοὺς ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσι νὰ νηστέψουν ἔστω καὶ μιὰ μέρα. Ἀσθενής, ὁδοιπόρος καὶ... ἀποκλεισμένος «ἁμαρτίαν οὐκ ἔχει»! Μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ γάλα καὶ τὴ Μεγάλη Παρασκευή, ποῦ λέει ὁ λόγος, ἂν δὲν ἔχῃ ἄλλο τίποτα, καὶ νὰ κοινωνήσῃ τὸ Πάσχα. Παρακαλῶ νὰ τὸ προσέξουν καλὰ μερικὰ παιδιά, ποῦ ἔχουν τὸ ἀντίθετο—ἂν καὶ κάντα προτιμώτερο—ἐλάττωμα ἀπὸ τοὺς ἐλαφροὺς ἀθεΐζοντας. Γιατὶ ξέρω καὶ τέτοια, προπάντων κορίτσια, ποῦ κλαῖνε καὶ κάνουν σκηνές, ὅταν ἡ μητέρα τἀναγκάζῃ νὰ φᾶνε, γιὰ τὴν ὑγεία τους, κάτι πασχαλινὸ σὲ ἡμέρα νηστήσιμη. Αὐτὴ τὴ φορά, δὲν ἔχει. Ἀνωτέρα βίαι Θὰ τρῶτε, ἀγαπητοί μου, ὅ,τι βρίσκετε κι' ὅ,τι σᾶς δίνουν, καὶ θὰ δοξάζετε τὸν Θεό, ποῦ νὰ εἶσθε βέβαιοι, θὰ σᾶς συχωρέσῃ. Μόνον ἂν ἐπιμένετε νὰ νηστέψετε, μὲ κίνδυνο τῆς ὑγείας σας, τῆς ζωῆς σας, ἔστω καὶ τὴς λίγες ἡμέρες ποῦ συνειθίζατε ἄλλοτε, φέτος θὰ εἶνε ἁμαρτία.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΙ

[ΔΙΗΓΗΜΑ]

— Ἄ, τί ὡραία κερήθρα! Τί χρῶμα, τί εὐωδία καὶ—φαντάζομαι—τί γεῦσι!.. Ἔχετε λοιπὸν μελίσσια ἐδῶ;

— Ναί, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἴμεθα μελισσοκόμοι. Δὲν εἶνε ἀνάγκη. βλέπετε, γιατὶ βρίσκομαι ἄγριο μέλι, θαυμάσιο, παντοῦ. Δυστυχῶς, δὲν τὸ ἀγαποῦμε μόνον ἐμεῖς. Συχνὰ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τὸ διαμφισβητοῦμε ἀπὸ τῆς ἀρκούδες, ποῦ τὸ ἀγαποῦν ἐπίσης.

— Πῶς ἤθελα νὰ τρυγήσω μέλι μαζί σας καμμιὰ μέρα!

— Μὰ νομίζετε, ὅτι τὸ κυνῆγι τῆς ἀρκούδας δὲν παρουσιάζει κινδύνους;

— Μπᾶ! τόσο τὸ καλλίτερο!

— Γενναία ἡ ἀπάντησίς σας. Μοῦ ἀρέσουν οἱ ριψοκίνδυνοι ἄνθρωποι!

Αὐτὴ ἡ συνομιλία ἐγίνετο μεταξὺ τοῦ Μεξικανοῦ κ. Χαρακὰς καὶ ἑνὸς Γάλλου φίλου του, τοῦ κ. Ροντέλ, ποῦ

«Ἐπὶ τέλους ἐπυροβόλησε.»

τὸν εἶχε γνωρίσει στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ τώρα τὸν φιλοξενοῦσε γιὰ λίγο στὸ κτῆμά του.

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τρεῖς σκύλους καὶ ἀπὸ ἕναν ὑπηρέτη Βεργινιανό, ἀνέβαιναν στὰ βουνά, ποῦ εὑρίσκοντο ἀνατολικά, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ φ α ζ έ ν τ α.

Ἀφοῦ διέσχισαν μιὰ θελκτικὴ ἐξοχή, ποῦ κάθε στιγμὴ ἄλλαζε ὄψι, σὰν τῆς ὡραῖες ἐκεῖνες τοποθεσίες ποῦ βλέπομε στοὺς Κινηματογράφους, ἔφθασαν σ' ἕνα ποταμάκι, ποῦ ἐπήγαζεν ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ μπῆκαν σὲ μιὰ μικρὴ φάραγγα.

Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὑψώνοντο πεῦκα θαυμάσια. Σὲ μιὰ ἀπὸ τῆς φυσικὲς ἐκεῖνες κοιλότητες, ποῦ ἐχρησίμευαν στὴς μέλισσες γιὰ κυψέλη, εἶδαν μιὰ ὡραία κερήθρα. Θὰ τὴν ἔπαιρναν εὔκολα, γιατὶ ἡ μέλισσες, καθὼς ἐφαίνετο, εἶχαν ἐγκαταλείψει ἐκείνη τὴν κατοικία. Καὶ ὁ κ. Ροντὲλ εἶπε γελῶν:

— Ἡ κυρίες ἀρκοῦδες μᾶς δίνουν βέβαια τὴν ἄδεια νὰ δοκιμάσωμε αὐτὴ τὴ λιχουδιά...

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ: Οἱ σκύλοι ἄρχισαν νὰ γαυγίζουν κι' ὥρμησαν μπρόστά.

— Προσοχή! τοῦ εἶπε σιγὰ ὁ Μεξικανός,

Ἀμέσως ἕνας κρότος, ἕνας θόρυβος μέσα στοὺς θάμνους, ἐπρόδωσε τὴν παρουσία ἀρκούδας. Καὶ σὲ λίγο, τὸ θηρίο παρουσιάσθηκε, κυνηγημένο ἀπὸ τοὺς σκύλους.

Ὁ κ. Χαρακὰς τὸ ἐσκόπευσε μὲ τὸ τουφέκι του. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποῦ ἔκαμε νὰ πυροβολήσῃ, μιὰ ἄλλη ἀρκούδα, σὲ ἀπόστασι λίγων βημάτων, ἐπρόβαλε τὸ πελώριο σῶμα της. Ὁ κυνηγός, ἐξ ἐνστίκτου, ἐγύρισε κ' ἡ τουφεκιά του, ἐλάθευε: ἀντὶ νὰ σκοτώσῃ τὴν πρώτη ἀρκούδα, τὴν ἐπλήγωσε ἐλαφρὰ στὸν ὦμο.

Ἡ πληγὴ αὐτὴ ἐξώργησε τὸ θηρίο, ποῦ ἐφάνηκε ἀποραστισμένο νὰμυνθῇ. Ἄφισε ἕνα ὑπόκωφο γρυλλισμό, ἡ ἄλλη ἀρκοῦδα ἀνταποκρίθηκε, ἔτρεξε μ' ἕνα πήδημα κοντά της, κ' οἱ δυὸ μαζὺ στάθηκαν, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν γενναῖα τοὺς σκύλους.

Ἔγεινε μιὰ πάλη τρομερή. Ἐνῶ τὰ πιστὰ ζῶα προσπαθοῦσαν νὰ δαγκάσουν τοὺς ἀντιπάλους, ἕν ἀπὸ τὰ θηρία ἄρπαξε τὸν ἕνα σκύλο μὲ τὰ φοβερά του νύχια καὶ τοῦ ἐξέσχισε ὅλως διόλου τὸ σῶμα. Συγχρόνως τὸ ἄλλο, σὲ διάστημα λίγων δευτερολέπτων, ἔπνιξε τὸν δεύτερο σκύλο μ' ἕνα ἰσχυρὸ ἀγκάλιασμα, ἐξεσφενδόνιζε τὸν τρίτο στὸν ἀέρα, ἀρκετὰ μέτρα ψηλά, καὶ κατόπιν ὥρμησε κατὰ τοῦ Βεργινιανοῦ.

Ἡ ὑπηρέτης, φοβισμένος, ἔτρεξε σ' ἕνα δένδρο καὶ μὲ μεγάλη εὐκινησία σκαρφάλωσε στὸν κορμό του.

Ὁ ὄγκος τῶν δύο θηρίων ἔκρυβε τὸν κ. Χαρακὰς ἀπὸ τὸν κ. Ροντέλ, ποῦ ἐστέκετο πλάγια καὶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ πυροβολήσῃ, μὴ γνωρίζων γιὰ ποῖο λόγο ὁ Μεξικανὸς ἐμποδίζετο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ κυνῆγι. Στὴν ἀρχὴ ὑπέθεσε, ὅτι φοβήθηκε μὴ πληγώσῃ τοὺς σκύλους· ἀλλὰ τώρα ποῦ τὰ δυστυχισμένα ζῶα κατέκειντο ἄψυχα, γιατὶ ὁ κ. Χαρακὰς δὲν ἀκούετο;

Ἑτοιμάσθηκε νὰ πυροβολήσῃ αὐτὸς κ' ἐσκόπευσε τώρα μὲ προσοχή, ὅταν ἕνα κίνημα τῆς τελευταίας ἀρκούδας, τοῦ ἐξεσκέπασε τὸν φίλο του. Ἦταν πεσμένος κάτω. Φαίνεται, ὅτι τὸ πόδι του εἶχε σκοντάψῃ σὲ καμμιὰ πέτρα, εἶχε κτυπήσῃ ἴσως, καὶ δὲν μποροῦσε τώρα νὰ σηκωθῇ.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η'.—ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

[*Διάλεξις τοῦ κ. Γ. Τσοκοπούλου*]

Νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ Παναγιώτης Σοῦτσος ἐγεννήθη ἐπίσης εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 1806. Ἡ ζωὴ τῶν δύο ἀδελφῶν ὑπῆρξε σχεδὸν ὁμοία. Μαζὶ ἐσπούδασαν εἰς τὴν πατρίδα των καὶ εἰς τὴν Χίον, μαζὶ μετέβησαν εἰς τὸ Παρίσι νὰ τελειοποιηθοῦν, καὶ μαζὶ κατῆλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα, μετὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς Ἐπαναστάσεως; καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Βασιλείου. Ἡ διαφορὰ εἶνε, ὅτι ὁ Παναγιώτης, μαλακώτερος, μετριοπαθέστερος, ἐπιφυλακτικώτερος ὡς σατυρικὸς καὶ δημοσιογράφος, δὲν εἶχε τὰς ἀγρίας καταδιώξεις τοῦ ἀδελφοῦ του, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου μάλιστα ἠμποροῦσε καὶ νὰ μεσιτεύῃ, ὁσάκις κατεῖχεν ὑψηλὴν δημοσίαν θέσιν,—γραμματέως π: χ: τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Ὁ ἡγεμονίδης ποιητὴς ἐνωμφείθη πλουσίαν ἀριστοκρατίδα, τὴν θυγατέρα τοῦ ζακυνθίου κόμητος Δογοθέτη κ' ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἀπέκτησε μίαν κόρην, τὴν Μαρίναν. Ἀλλ' ἡ σύχη δὲν τὸν εὐνόησε μέχρι τέλους καὶ, ὅπως ὁ ἀδελφός του εἰς Σμύρνην, ἀπέθανε καὶ ὁ Παναγιώτης πτωχὸς κι' ἔρημος εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἔγραψε πλῆθος ποιήματα, δραματικά, ἐπικὰ καὶ λυρικά. Τὸ γνωστότερόν του εἶνε ὁ «Ὀδοιπόρος», τραγῳδία εἰς πέντε πράξεις, ἔργον τῆς πρώτης του νεότητος (ἐγράφη τὸ 1827). Κανὲν ἄλλο δὲν εἶχε τὴν δημοτικότητα αὐτοῦ τοῦ «Ὀδοιπόρου», οὔτε ἔκαμε τόσας ἐκδόσεις, ἀφοῦ καὶ σήμερον ἀκόμη ἀνατυπώνεται ὁλονὲν κ' ἐξοδεύεται εἰς χιλιάδας εὐθηνῶν ἀντιτύπων. Καὶ ὡς νὰ προηγοθάνετο αὐτὴν τὴν μακρινὴν ἐπιτυχίαν, τὴν ἀθανασίαν οὕτως εἰπεῖν τοῦ ἔργου του, ὁ ποιητὴς τὸ ἀφιέρωσεν ἀργότερα εἰς τοὺς «μεταγενεστέρους». Ἰδοὺ ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ καὶ ὡραία πράγματι ἀφιέρωσις:

Ἀφιέρωσις τοῦ «Ὀδοιπόρου» εἰς τοὺς Μεταγενεστέρους.

Πρὸς σᾶς τὸ βλέμμα ἔχομεν,
Ὅσοι ἐν μέσῳ τρέχομεν
Ἐπωφελῶν ἀγώνων,
Ὦ ἄνθρωποι ἀόριστοι,
Ὦ γενεαὶ ἀγνώριστοι
Τῶν ἐρχομένων χρόνων!

Ναί, διὰ σᾶς, ὦ φίλοι μου,
Τὰ μουσοφόρα χείλη μου
Ἠχὼ ἀφῆκαν τόση.
Ἂς ἤθελεν ἡ τύχη μου
Ὀλίγιστοι κἂν στίχοι μου
Γλυκεῖς νὰ σᾶς φανῶσι!

Θνητὸν δὲν ἐκολάκευσα,
Τὴν ἀρετὴν ἐλάτρευσα,
Τὴν ἀρετὴν λατρεύω·
Τὸ ψεῦδος δὲν ἐκήρυξα,
Τυράννους δὲν ἐστήριξα,
Πρωτεῖα δὲν θηρεύω.

Ὑμῶν τὴν Ὡραιότητα
Καὶ ψάλλων τὴν Θεότητα
Ἐπέρασα τὸν βίον,
Ὀλίγας λάμψεις χύσαντες,
Ἀλλὰ καὶ μὴ μοχθήσαντα
Πρὸς κτῆσιν μεγαλείων.

Ἰδοὺ τὸν «Ὀδοιπόρον» μου
Μικρὸν σᾶς στέλλω δῶρόν μου,
Ἡ Μοῦσά μου ἡ γραῖα
Σᾶς στέλλει μεθ' ἁπλότητος
Τὸ τέκνον τῆς γεότητος
Ἐτῶν δεκαεννέα.

Διὰ τῆς φαντασίας μου,
Εἰς τῆς μελαγχολίας μου
Τὰς ἀνηλίους ὥρας,
Ὦ γενεά, ἠδύνομαι
Στοῦ μέλλοντος νἀφίνωμαι
Τὰς νεροκρύπτους χώρας.

Ὦ σεῖς, μεταγενέστεροι!
Δὲν θέλετ' εὐτυχέστεροι
Ἀπὸ τοὺς ζῶντας ζήσῃ
Ἐλεύθεροι κἂν μείνατε,
Καὶ τοῦτο μόνον δύναται
Νὰ μὲ παρηγορήσῃ.

Εὐδαίμων, ἐὰν λάμψωσι
Κ' ἐὰν ἐπανακάμψωσι
Καιροὶ τοῦ Περικλέους,
Καὶ ἂν κανέν μου πόνημα
Πρὸς τὸ ἀρχαῖον φρόνημα
Προάγῃ σᾶς τοὺς νέους!

Εὐδαίμων, ἂν θελήσετε
Νεκροὺς κἂν νὰ τιμήσετε
Τοὺς ποιητὰς τοῦ Γένους!
Ὡς ἄθλον τῶν ἀγώνων μου,
Δὲν θέλω τῶν συγχρόνων μου
Τοὺς φειδωλοὺς ἐπαίνους.

Αὐτοὶ τοὺς ὕμνους στέλλουσιν
Εἰς ὅσους δὲν τοὺς θέλουσιν
Ἐντὸς τοῦ μνήματός των,
Καὶ τὰς κιθάρας κρούουσι
Δι' ὅσους δὲν ἀκούουσι
Μολπὰς τοῦ κρούσματός των.

Καὶ ὅμως τὰ ποιήματα
Δὲν εἶν' ἐκείνων κτήματα
Ὅσοι τὰ μελουργοῦσιν·
Οἱ ποιηταὶ μὲν θνήσκουσι,
Τὰ δ' ἔπη Σᾶς εὑρίσκουσι
Καὶ Σᾶς ἠθοποιοῦσιν.

Ἀπὸ τὸ δεσμωτήριον,
Λαβὼν τὸ δληνήριον,(*)
Εἰς Σᾶς, μετὰ τοῦ κόσμου,
Ἀφῆκε πᾶν του πόνημα
Ὡς δόξης κληρονόμημα
Ὁ μάρτυς ἀδελφός μου!

Η BENTETTA

[Μυθιστόρημα ὑπὸ A. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— Μᾶς κάνετε τὴ χάρι, σινιορίνο, μοῦ εἶπε ὅσο μποροῦσε εὐγενικώτερα, νὰ μᾶς ὁδηγήσετε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα σας; Κ ο υ έ σ τ α ν έ μ π ι α! (**) Δὲν μᾶς ἀφίνει, ἡ ἀναθεματισμένη, νὰ βλέπουμε οὔτε τὴ μύτη μας!

***

Ἦταν φανερό, ὅτι ὁ κακοῦργος δὲν θὰ παραιτοῦσεν εὔκολα τὸ σχέδιό του καὶ τὸ θάρρος ἄρχισε νὰ μοῦ λείπῃ, ὅταν εἶδα, ὅτι αὐτοὶ οἱ Μπαρμπούτζηδες δὲν ἐννοοῦσαν νὰ μάφίσουν ἀπὸ κοντά. Τὸ χέρι ποῦ ἀπέθεσε στὸν ὦμό μου ὁ Βάρθος, ἦταν χέρι κατακτητοῦ καὶ μ' ἐξανάγκαζε νὰ ὑποταχθῶ. Προσποιήθηκα ὅμως ὅτι δὲν τὸ καταλάβαινα καὶ μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι, κατὰ τὸ φαινόμενο, ἀποκρίθηκα φυσικώτατα:

— Ναί, ναί, πᾶμε στὸ σπίτι. Θὰ βροῦμε ἐκεῖ βέβαια καὶ τὸν Φραντζέσκο. Τί ἀνόητος! ἂν ἤξερε πῶς ἦλθαν νὰ τὸν ἰδοῦν καλοί του πατριῶτες, δὲν θὰ σᾶς ἔβαζε στὸν κόπο νὰ τὸν γυρεύετε!

Ξεκινήσαμε κ' οἱ τρεῖς γιὰ τὸ σπίτι. Ἔκανα ὅτι μποροῦσα, γιὰ νὰ δείχνω μὲ τὴν ὄψι μου καὶ μὲ τοὺς τρόπους μου, τὴ μεγαλήτερη ἀταραξία κ' ἐμπιστοσύνη. Ἀπὸ μέσα μου ὅμως φοβοῦμουν ἀληθινὰ κ' ἡ ἐπαφὴ τοῦ σημαδιακοῦ ἐκείνου χεριοῦ, ποῦ ἀκκουμποῦσε πάντα στὸν ὦμό μου, μ' ἔκανε νὰ τριχιάζω 'ς ὅλο μου τὸ σῶμα...

Ὅταν φθάσαμε στὸ σπίτι, ὁ Βάρθος, μὲ τὸ σημαδιακό του πάντα στὸν ὦμό μου, μὲ ὑποχρέωσε νὰ τὸν ὁδηγήσω ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο. Ἔψαχνε παντοῦ. Ἄνοιγε ἀκόμη καὶ τὰ ντουλάπια (*), ἐκύτταζε καὶ κάτω ἀπ' τὰ κρεββάτια. Καὶ γιὰ νὰ μὴν παραξενευθῶ μ' αὐτά του τὰ καμώματα, γιὰ νὰ μὴν πῶ ἐπιτέλους «μὰ τί τρόπος εἶν' αὐτός;» ἐκαμώνετο πῶς ἐπίστευε, ὅτι ὁ Φραντζέσκος εἶχε κρυφθῇ, γιὰ νὰ τοῦ κάμῃ ἀστεῖο.

— Τὸν ξεύρω ἐγὼ τί σοῦ εἶνε αὐτὸς ὁ Κλέκος!(**) ἔλεγε πονηρά. Πάντα του τοῦ ἄρεσαν ἠφάρσες. Τώραθάπε μὲ τὸ νοῦ του: «Γιά, νὰ τοὺς κρυφθῶ ἐγώ, νὰ γελάσωμε!..» Τί χαριτωμένος!

Τὰ ἔλεγε ἀγγλικά, γιατὶ ἐμένα ἤθελε νὰ πείσῃ. Ἀλλὰ κάθε τόσο ἐγύριζε στὸν ἀδελφό του, ἐξεθύμαινε βλαστημῶντας ἰταλικὰ κι' ὡρκίζετο πῶς αὐτὸ τὸ παληόσκυλο, ὁ Καζάλες, θὰ τοῦ πλήρωνε ἀκριβὰ τὸν κόπο ποῦ τοῦ προξενοῦσε.

Τοῦ κάκου ἔψαξαν παντοῦ, καὶ στὰ πέντε δωμάτια τοῦ μικροῦ μας σπιτιοῦ· Τοῦ κάκου ἔψαξαν καὶ στὴς ἀποθῆκες. Τότε ὁ Βάρθος γύρισε πάλι στὴν κουζίνα, σπρώχνων με μπροστά του καὶ καταρώμενος τὴν ὁμίχλη, ποῦ τοῦ ἔκρυψε τὴν φυγὴ τοῦ ἐχθροῦ του.

— Ἔννοια σου ὅμως, ἔλεγε στὸν Τομάζο, καὶ σὲ λίγο, ποῦ θὰ διαλυθῇ ἡ καταχνιά, ἐγὼ θὰ τὸν ξετρυπώσω. Ποῦ θὰ μοῦ πάῃ! Δὲν θάφυγε βέβαια ἀπὸ τὸ νησί. Γι' αὐτὸ τραβήξαμε ἔξω καὶ τὴς δύο βάρκες, γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ ρίξῃ καμμιὰ στὸ νερὸ μονάχος του καὶ νὰ τὸ σκάσῃ. Ἄχ, ἂν δὲν ἔπεφτε ὁ ἀέρας τὴν νύκτα, θὰ φθάναμε ἐδῶ πρωΐ, ἐκεῖνος θὰ εἶχε τὴν εὐχαρίστησι νὰ πεθάνῃ στὸ κρεββάτι του, καὶ μεῖς θὰ φεύγαμε πάλι, πρὶν μυρισθῇ τίποτα οὐτὸ τὸ κουτὸ παιδί. Ἔπειτα θὰ ἔσπαζε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ καταλάβῃ πῶς κι' ἀπὸ ποιὸν ὁ Καζάλες βρέθηκε σφαγμένος στὸ κρεββάτι του!..

— Καλὰ λοιπόν, εἶπε ἥσυχα ὁ Μάζος, ἀφοῦ πρέπει νὰ περιμένωμε ὡς νὰ περάσῃ ἡ καταχνιά, δὲν θἄταν ἄστοχημο νὰ τρώγαμε λιγάκι. Ἔχει ἐδῶ ἀρκετὰ πράμματα...

— Μπράβο, νὰ φᾶμε! ἀποκρίθηκε ὁ Βάρθος, θὰ περάσῃ ἔτσι κ' ἡ ὥρα.

Κ' ἐνῷ ὁ Μάζος ἔβαζε στὸ τραπέζι τὰ κρύα φαγιὰ ποῦ εἶχαμε φυλαγμένα στὸ ντουλάπι, ὁ Βάρθος, μὲ τὸ ἀπαίσιο χαμόγελό του, μὲ ρωτοῦσε:

— Ἐπιτρέπει ὁ καλὸς σινιορῖνος νὰ τσιμπήσωμε κάτι τί;

— Εὐχαρίστως, ὅ,τι θέλετε! ἀποκρίθηκα μὲ πολὺ περισσότερη προθυμία ἀπ' ὅση αἰσθανόμουν πραγματικῶς. Ὁ πατέρας μου θὰ μ' ἐμάλωνε, ἂν μάθαινε πῶς ἦλθαν ξένοι στὸ σπίτι καὶ δὲν τοὺς περιποιήθηκα ὅσο μποροῦσα!

Ἐξακολουθοῦσα νὰ προσποιοῦμαι, ὅτι τοὺς ἔπαιρνα γιὰ φίλους τοῦ Φραντζέσκου. Τὸ ἤξερα, ὅτι αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ φαίνωμαι στὰ μάτια τους βλάκας, ἠλίθιος· ἀλλὰ μὲ κάθε μου θυσία, ἔπρεπε νὰ σώσω τὸν δυστυχισμένο μας ὑπηρέτη.

Ἔφαγαν λαίμαργα· ὅ,τι ψητὸ ἀρνὶ εἴχαμε, ὅ,τι ψάρι, τὸ κατεβρόχθισαν. Καὶ συμπλήρωσαν τὸ γεῦμά τους μὲ ἄφθονο ψωμί, φρέσκο βούτυρο καὶ γάλα.

(*Ἕπεται συνέχεια*) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

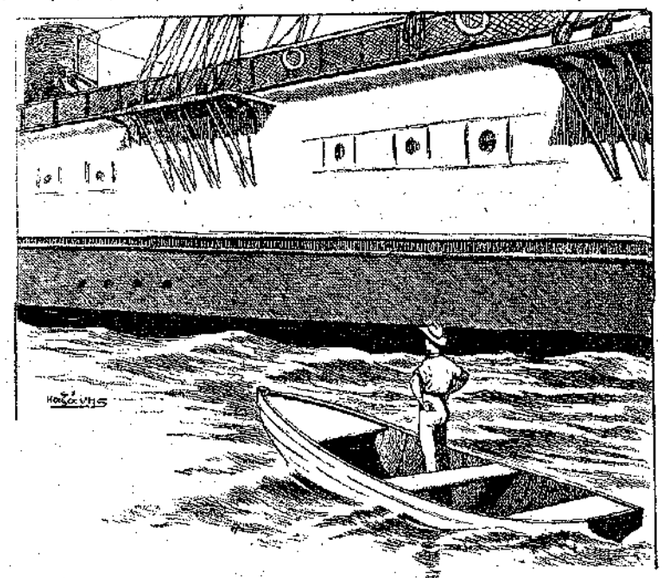

«Ὁ Βάρθος ἐγνώρισε τὸν Φραντζέσκο.»

(*) Ἐννοεῖ, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Σοῦτσος ἀπὸ τὴν φυλακὴν ἔλαβε τὸ σπέρμα τῆς νόσου, ἡ ὁποία τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸν τάφον.

(**) Ἰταλ. «αὐτὴ ἡ ὁμίχλη!»

(*) Ἴδε εἰκ. προηγ. φύλλου σελ. 96.

(**) Χαϊδευτικὸ τοῦ Φραντζέσκος.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

— 8 —

Σήμερα ὁ ἥλιος, γέροντας
τὸ δειλινὸ νὰ δύσῃ,
πῆρε μαζί ὅσα ὄνειρα
κ' ἐλπίδες ἔχουν σβύσῃ
καὶ φορτωμένος τὸ βαρὺ
φορτίο ἀργοπηγαίνει...
Τάχα γι' αὐτό 'ναι ἡ δύσι του
σήμερα πιὸ θλιμμένη ;

— 9 —

Οἱ μέρες ποὺ ἐπεράσανε
κ' οἱ χρόνοι ποὺ ἐδιαβῆκαν,
σέρνοντας λύπες καὶ χαρὲς
μαζί τους, μᾶς ἀφῆκαν
κάτι γλυκό, ποὺ ἀθέλητα
στρέφουμε τὸ κεφάλι,
τὰ χρόνια ποὺ μᾶς ἔφυγαν
ἀποζητῶντος πάλι !

— 10 —

Στὴν τύχη, ἂν σοῦ χαμογελᾷ,
ποτέ σου μὴ πιστέψῃς !
Μακρὺς ὁ δρόμος τῆς ζωῆς,
κ' ἔχει πολὺ νὰ τρέξῃς.
Κι' ὅς που νὰ φτάσῃς στὸ Σκοπό,
θὰ κουραστῆς στὸ δρόμο...
Μὰ ἄλλοι σου, ἂν σκύψῃς ταπεινὰ
μπροστὰ στὸ σκληρὸ Νόμο !..

(*Νέο Φίλημα*) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*

ΔΥΟ ΑΔΕΡΦΙΑ

«Ἕνας καϊὸς δραγάτης, ποὺ ἔμενε στὰ βουνά, ξεκίνησε ἕνα πρωΐ, στὸ γλυκοχάραγμα, νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ τὸν ἀδερφό του, ποὺ κατοικοῦσε ἀκεῖ κοντά. Ἤτανε τότε συννεφιασμένος ὁ καιρός.

Καθὼς κατέβαινε στὸν κάμπο, τὸν σκέπασε μιὰ ἀπὸ τὶς κυκνὲς καταχνιὲς ποὺ βγαίνουνε στὰ πράμματα τῆς πιὸ ἀπατηλὲς καὶ κάποτε ἀπίστευτες ὄψεις. Ὕστερα ἀπὸ κάμποσες στιγμές, ἀγνάντεψε νάρχεται κατ' αὐτὸν μὲ γλήγορο βάδισμα, μιὰ παράξενη ὕπαρξι, μορφῆς ὑπερφυσικῆς. Ἤτανε κανένα ζῶο ἄγνωστο ; ἢ κανένα ἀπὸ τὰ κακοποιὰ φαντάσματα, ποὺ ὅπως ἔλεγαν ἢ δεισιδαίμονες παραδόσεις ἐκείνης τῆς χώρας, ἔρχονται ἀπὸ μακριά ; Ὁ ἄνθρωπός μας δὲν ἤξερε τί νὰ σκεφτῇ· ἀλλὰ οὔτε μποροῦσε νὰ γυρίσῃ πίσω. Βάδισε ἀποφασιστικὰ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, σφίγγοντας μὲ μεγαλύτερη δύναμι στὸ χέρι του τὸ χονδρὸ ραβδί του. Ὁ ἐχθρὸς ἐξ ἄλλου, ἔκανε τὸ ἴδιο· ἀλλὰ καθὼς ἐπλησίαζε, ἄλλαζε καὶ στὸ ἀνάστημα καὶ στὴ μορφὴ καὶ φαινόταν νὰ παίρνῃ λίγο-λίγο τἀνάστημα καὶ τὸ ἐξωτερικὸ ἑνὸς ἁπλοῦ θνητοῦ.

Τώρα πιὰ ὁ δραγάτης, προσεχτικὰ κυττῶντάς τον, ρωτοῦσε τὸν ἑαυτό του ἂν δὲν ἤτανε μονάχα ἕνας ἄνθρωπος καὶ ἄνθρωπος τοῦ χωριοῦ· ὅταν ξάφνου, ἐνῷ τὸ πρωινὸ ἀεράκι σκόρπιζε τὴν καταχνιὰ κι' ὁ ἥλιος, ποὺ περνοῦσε πάνω ἀπ' τὸ βουνό, ἔστελνε τὶς ἀχτίδες του σκάγωστο πρόσωπο, ὁ χωρικὸς ἄφισε μιὰ κραυγή. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπάντησε μιὰ ἄλλη ὅμοια κραυγή : ἔβλεπε ἀπρός του, ὄχι μόνο ἕναν ἄνθρωπο, ἕνα συμπατριώτη, ἀλλὰ τὸν ἀδελφό του τὸν ἴδιο !»

Ἔτσι συμβαίνει καὶ στὰ ἔθνη, ἅπως στὰ δυὸ ἀδέρφια.

Ὦ σεῖς, ποὺ πιστεύετε κάποτε πῶς εἶσθε ἐχθροί, δὲν γνωρίζεσθε κιλά' κι' ἡ ἀγνοιά σας, ὅμοια μὲ τὴν καταχνιὰ τῶν χωρῶν τοῦ Βορρᾶ, σᾶς σκεπάζει καὶ σᾶς παραμορφόνει τὸν ἕνα στὰ μάτια τοῦ ἄλλου. Ἀλλ' ἂν μιὰ ἀχτίδα φῶς, περνῶντας ὡς τὰ βάθη τῶν ψυχῶν καὶ τῶν καρδιῶν, μποροῦσε νὰ τῆς κάνῃ διάφανες στὴς ματιές, τότε θὰ γνωριζόσαστε ἀμοιβαίως. Θὰ μαθαίνατε πῶς ἤσασταν ἀδέρφια καὶ πολὺν καιρό, χωρὶς νὰ τὸ ξέρετε, βαδίζατε ὁ ἕνας κατὰ τοῦ ἄλλου κι' ἀντὶ νὰ φοβερισθῆτε, θὰ δίνατε τὸ χέρι.

(M. Guyau) *Παγκόσμιο Ὄνειρο*

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

Ὁ παπποῦς στὴν πολυθρόνα καθισμένος,
Συλλογίζεται τὰ χρόνια τὰ παληά.
Τρέχει πίσω σὲ καιροὺς εὐτυχισμένους
Μὲ τῆς φαντασίας τὰ γοργὰ φτερά.

Εἰς τὰ χείλη του, χαμόγελο ἀνθίζει...
Ἀρά γε τί βλέπει ἐκεῖ μακρυά;
Κι' ἔπειτα ἀναστεναγμὸ βαθὺν ἀφίνει
Καὶ τὰ βλέφαρά του κλείνει ἀπαλά.

Ἀχ ἀλήθεια! Γλυκὲς εἶνε ἡ ἀναμνήσεις,
Νανουρίζουν κάθε πόνο μας γλυκά·
Ξαναζῆς μ' αὐτὲς στιγμὲς εὐτυχισμένες
Βλέπεις πάλι πρόσωπα ἀγαπητά...

Ὅμως... νά ἕνα ροδοκόκκινο παιδάκι
Ἀνεβαίνει ὁτοῦ παπποῦ τὴν ἀγκαλιά·
Κι' εὐθὺς διώχνει ὁ παπποῦς τὴς ἀναμνήσεις,
Τὸ ἀγκαλιάζει καὶ τοῦ δίνει δυὸ φιλιά.

Πατρὶς τῶν Ἡρώων

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

...Καὶ ρωτάει πάντα τὸ παιδάκι :

— Τ' εἶνε, μαμμά μου, ποὺ κάνει τὰ λουλούδια νὰ μυρίζουν τόσο εὐμορφα;

— Ἡ ψυχοῦλά τους, γυιέ μου, ἡ ἀγνὴ σκορπάει τέτοια εὐωδιά...

— Θάθελα νἄχα κι' ἐγὼ μιὰ ψυχὴ τέτοια ποὺ νὰ μοῦ χαρίζῃ παρόμοιο ἄρωμα.

— Τὴν ἔχεις, γυιέ μου, φτάνει νὰ τὴν ποτίζῃς μ' ὅλα τὰ καλὰ αἰσθήματα. Θὰ χύνῃ τότε μυρωδιὰ ἀσύγκριτη...

Καὶ τὸ παιδάκι, βαθειὰ συλλογισμένο, γέρνει τὸ κεφαλάκι του κι' ἀποκοιμιέται στὸν ὦμο τῆς μαμμᾶς του. Στὴ μικρή του ψυχοῦλα κᾶτι φυτρώνει...

***

Ὦ, τὸ ὡραῖο ρόδο· πῶς ταλαντεύεται, στὸ ψηλό του κλωνάρι, ποὺ πρὶν τόσο κλὰ καμάρωνε ! Ἡ εὐμορφιά του τὸ σήκωσε φαντακτερὰ σ' ἕνα κλωνάρι ψηλότερο ἀπ' ὅλα τὰ λουλούδια τοῦ κήπου· μ' ἀλλοίμονο! ἀφύλακτο ἔτσι ἔγεινε στόχος στὰ πιὸ κακὰ στοιχεῖα. Ἀνεμοβρόχια τὸ δέρνουν ἀλύπητα καὶ νά το, ξεφυλλισμένο πατιέται τώρα...

Ὡς τόσο, ἀπ' τὸ γερό του κλωνάρι, μαγτεύει ὁ διαβάτης τ' ὡραῖο τριαντάφυλλο ποὺ ἄνθιζε καὶ ψιθυρίζει: τί κρῖμα νἄνε ἔτσι ἀφύλακτο.

Γκραζιέλλα

Ο ΕΥΤΥΧΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὁ Σουλτᾶνος ἐστενοχωρεῖτο εἰς τὸν θρόνον του. Ὁ Μάγος του τὸν συνεβούλευε νὰ φορέσῃ ἐπί τινας ἡμέρας τὸ ὑποκάμισον ἑνὸς τελείως εὐτυχοῦς ἀνθρώπου. Ὁ Μέγας Βεζύρης ἐπεφορτίσθη νὰ ζητήσῃ εἰς ὅλην τὴν χώρον τὸ ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξησφάλιζε τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἡγεμόνος. Ἐπεσκέφθη διαδοχικῶς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ δὲν εὗρε πουθενὰ ἕνα ἄνθρωπον τελείως εὐτυχῆ. Τέλος, εἰς τὴν ἐξοχὴν συνήντησε νεαρὸν βοσκόν, ὁ ὁποῖος διεσκέδαζε χορεύων καὶ τραγουδῶν μέχρι παραφροσύνης. Διέταξε εὐθὺς νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν ἐκδύσουν. Ἀλλὰ ἔμεινεν ἄναυδος, ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ εὐτυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν ἐφοροῦσε ὑποκάμισον!

Ἀγριόσταλια

ΟΙ ΕΛΕΓΧΟΙ

Ἐγύριζα ἀπὸ τὸ σχολεῖο μου καὶ πήγαινα σπίτι, τυλιγμένος στὸ ἐπανωφόρι μου. Ἡ ὥρα ἦτο 5. Ἔκανε κρύο φοβερό, τὰ χέρια μου ἦσαν κοκκαλωμένα, προσπαθοῦσα νὰ τὰ ζεστάνω στά...ζεστὰ κάστανα ποὺ ψνα στὴν τσέπη.

Οἱ διαβάτες ἦσαν ἀραιοὶ καὶ ὅλοι βιαστικοὶ πήγαιναν σ' τῆ δούλειά τους. Κανένας χασομέρης δὲν γύριζε στὸ δρόμο.

Μιὰ στιγμὴ, μὲ προσπέρασαν δυὸ παιδάκια, βιαστικά-βιαστικά, μὲ τὴς σάκκες τους. Ἀλλὰ τί ἀντίθεσις ποὺ ὑπῆρχε μετσξύ τους· τὸ ἕνα χαρούμενο, μὲ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο ἀπὸ τὸ κρύο, περπατοῦσε πηδῶντας τὶς πέτρες τοῦ δρόμου καὶ χαμογελῶντας μὲ τὸ κάθε τί :

Τὸ ἄλλο, μὲ πρόσωπο ὠχρὸ καὶ κατακίτρινο, πήγαινε ἥσυχα, μὴ προσέχοντας οὐτίποτε, παρὰ ἴσως στὴς σκέψεις ποὺ βασάνιζαν τὸ μικρό του κεφαλάκι...

Χωρὶς νὰ ξέρω καὶ 'γὼ τὸ πῶς, μοῦ μπῆκε μιὰ περιέργεια νὰ μάθω γιατί ξεχώριζαν τόσο πολὺ αὐτὰ τὰ δύο παιδάκια. Δὲν ἄργησα νὰ τὰ πλησιάσω, τὰ ἐκύταξα, ἡ ἴδια ὅμως ἀντίθεση ζωγραφιζόταν σ' τὰ πρόσωπά τους.

Ἔξαφνα βλέπω τὸ χαρούμενο νὰ ξεδιστλώνῃ ἕνα κουλουριασμένο χαρτὶ καὶ νὰ τὸ κυττάῃ μὲ ἀπληστεία χαρᾶς.

Τὸ ἄλλο τότε μ' ἕνα ἀκούσιο κίνημα ἔχωσε βαθειὰ μεσ' τὴν τσέπη του ἕνα ἴδιο χαρτί.

Τότε μόνον εἶδα, ὅτι τὰ χαρτιὰ ἐκεῖνα ἦσαν Ἔλεγχοι Καὶ ξεχωρίστηκα καὶ 'χάρηκα γιὰ τὸ χαρούμενο καὶ λυπήθηκα γιὰ τὸ λυπημένο...

Ρωβύρος

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ἕνας κλέπτης κατόρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ' καὶ προσεπάθει νὰ ξεκρεμάσῃ ἓν ὡρολόγι τοῦ τοίχου, εἰς τὴν βασιλικὴν αἴθουσαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ βασιλεύς· ὁ κλέπτης ὅ,τως δὲν τὰ ἔχασε καθόλου.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ἀφελῶς, φοβοῦμαι μὴ γλυστρήσῃ ἡ σκάλα !

Ὁ βασιλεύς, ἐκλαβὼν τὸν κλέπτην ὡς ὑπηρέτην, ποὺ ἤθελε νὰ καταιβάσῃ τὸ ὡρολόγι διὰ νὰ τὸ καθαρίσῃ, καὶ φοβηθεὶς κανὲν δυστύχημα, ἐστήριξε μὲ τὰ χέρια του τὴν σκάλαν, ἕως ὅτου κατέβῃ ἐκεῖνος μὲ τὸ ὡρολόγι καὶ ἐξῆλθε...

Ἀργότερα, ὅταν ἀνηγγέλθη εἰς τὸν βασιλέα ὅτι ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ὡρολόγια τῶν ἀνακτόρων ἐκλάπη, ἄγνωστον πότε καὶ πῶς, ὁ Λουδοβίκος ΙΕ' εἶπε γελῶν :

— Σιωπή !..Εἶμαι κ' ἐγὼ συνένοχος τοῦ κλέπτου, γιατὶ τοῦ ἔβαστοῦσα τὴ σκάλα, ὅταν τὸ ἔκλεβε !

Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τοτὸς βλέπει ἕνα παιδάκι ποὺ κλαίει καὶ τὸ ρωτάει·

— Γιατί κλαῖς, μικρέ ;

— Χι, χί, ἔχασα τὸ δρόμο μου...

— Καὶ πῶς τὤπαθες αὐτό; Μὴν ἦταν ἡ τσέπη σου τρύπια;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον

***

Τὸ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* κι' ὁ *Δάφνης Στέφανος* ψαρεύουν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ βλέπῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

— Πόσα ψάρια ἔπιασες ὦς τώρα, ρωτᾷ ὁ πρῶτος.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὰ μετρήσω !

— Γιατί ;

— Ἀδύνατο σοῦ λέω !

— Μὰ γιατί ;

— Γιατί...δὲ ἔχω πιάσῃ κανένα !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τοῦ Κυλκίς

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

['Ιδε 'Οδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) Πατγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθανάτου Δόξης

Α	ΔΙ	ΔΙ	Α
ΓΙ	ΛΑΝ	ΒΕΛ	ΝΙ
ΟΝ	ΛΑΣ	ΣΟΥ	ΟΛ
Α	ΛΑ	ΕΛ	Η

Νὰ συναριμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε Κρατῶν τῆς Εὐρώπης.

β'). Ἐρώτησις

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον

Κάποιος φίλος τῆς «Διαπλάσεως», εἰς τὴν ἐρώτησιν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν «πόσον ἐτῶν εἶσθε;» μοῦ ἔγραψε τὸ ἑξῆς:

Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ

Πῶς νὰ τὸ διαβάσω ;

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γυθειωτάκι

Chqn - pr - s - t - D - pr - ts

Νἀναγνωσθῇ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Λύσεις τοῦ Ιου φύλλου

α'.) Ἄρης, Ἀφροδίτη, Οὐρανός, Ποσειδῶν, Κρόνος.—β'.) Ὅπ' ἔχει τὸν καιρό, ἂς μὴ τὸν χάνῃ.—γ'.) Lorsqu'on compte sans son hôte, on court gros risque de se tromper.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) δρ. 6. Χρυσόδ. δρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν,

Ἕκαστον τετράδιον δρ. 0,15

Δέσμη 7 τετραδίων δρ. 1,—

Δέσμη 15 τετραδίων δρ. 2,—

Δέσμη 25 τετραδίων δρ. 3,—

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα δρ. 1,50, Χρυσόδ. δρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (*Κουρτίδου*). Σειρὰ Α' δρ. 1,20. Σειρὰ Β' δρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (*Σεβοπούλου*) δρ. 2. Χρυσόδετον δρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον δρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, δρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ὁ Πυρειοσπόλης (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἥμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, δρ. 0,60.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 21ην Φεβρουαρίου 1917.

ΕΓΕΙΝΑΝ καὶ ἡ εἰκόνες τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Ζωγραφικῆς καὶ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιευθοῦν τ' Ἀποτελέσματα. Ἂς ἡσυχάσουν λοιπὸν ὅσοι δὲν ἔπαυσαν νὰ μ' ἐρωτοῦν.

Ἐδιάβασα κ' ἐγώ, *Ἐγγλεζάκι*, αὐτὴν τὴν μονογραφίαν τοῦ καθηγητοῦ σας κ. Στουραΐτη περὶ Ἀνδρέου Κάλβου. Εἶνε πραγματικῶς ὡραία, γεμάτη πολυτίμους πληροφορίας καὶ δίδει ἀκριβεστάτην ἰδέαν περὶ τῆς φυσιογνωμίας καὶ τῆς ἀξίας τοῦ μεγάλου ποιητοῦ. Καὶ πολλοὺς λογίους ἤκουσα νὰ τὴν ἐπαινοῦν δι' αὐτό. Εἴσθε εὐτυχεῖς ποὺ ἔχετε καθηγητήν, ὁ ὁποῖος δὲν περιορίζεται σχολαστικῶς εἰς τὴν ἀρχαίαν φιλολογίαν, ἀλλὰ προσέχει καὶ τὴν νεωτέραν.

Τὸ εἶπα πολλάκις, *Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου* : Ὅσαν εὑρίσκετε πολλὰς λέξεις ποὺ νὰ ταιριάζουν, εἰμπορεῖτε, εἰς τὴν ἀπάντησίν σας, νὰ τὰς σημειώνετε ὅλας. Καὶ αὐτὸ ὄχι μόνον εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Λέξεων, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε ἄλλον Διαγωνισμόν, εἰμπορεῖτε νὰ σημειώνετε ὅσας λύσεις εὑρίσκετε, ὅλας τὰς λέξεις ποὺ, κατὰ τὴν ἰδέαν σας, ταιριάζουν.

Ἡ *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα* μοῦ γράφει: «Πόσον διδακτικὴ ἦτο ἡ προχθεσινὴ Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος! Καὶ ἐδῶ εἶνε πολλοί, καὶ μάλιστα μαθηταί, οἱ ὁποῖοι παρασύρονται ὑπὸ τινων ἀνθρώπων, ποὺ δὲν ἔχουν ἄλλην ἐργασίαν, παρὰ νὰ συζητοῦν διὰ τοῦτο καὶ δι' ἐκεῖνο, καὶ ὑπὸ τῆς ἀναγνώσεως βιβλίων ἀθεϊστικῶν καὶ ἀνηθίκων.» Ναί, δυστυχῶς...

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, *Κ. Δ. Κρον.*, καὶ περιμένω νὰ πάρῃς ψευδώνυμον διὰ νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά. Καὶ ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ, καθὼς καὶ τοὺς φίλους σου ἀγοραστές, διὰ τὴν καλὴν ἰδέαν ποὺ ἔχετε δι' αὐτόν. Σᾶς πληροφορεῖ δέ, ὅτι πράγματι ὁ Θεὸς τοῦ ἐχάρισε 12 ἀδελφάς. Οὔτε μίαν παραπάνω, οὔτε μίαν παρακάτω.

Ἡ *Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις* μοῦ γράφει: «Γιὰ τὸν ἀποκλεισμό, φαίνεται ὅτι ἔχομε ἀκόμη καιρὸ νὰ ἀρχῆ, ὥστε ἡμεῖς ἐδῶ μόνοι πρέπει νἀναλάβωμε καὶ τὸ ξεσκάβωμα τῶν εὑρισκομένων εἰς μέρη ἀποκλεισμένα». Πολὺ σωστά. Ἀπλάστως ζῆλος ἐκ μέρους σας εἶνε ἀναγκαῖος διὰ νἀναπληρώσῃ τὸν ζῆλον ἐκείνων ποὺ τὸν ἔχουν, ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦν τώρα νὰ τὸν χρησιμοποιήσουν. Καὶ πράγματι, εἶνε ἄδηλον πότε θὰ ἀρθῇ ὁ ἀποκλεισμός.

Μόνον ὁ *Λευκὸς Ἀετὸς* εἶνε αἰσιόδοξος. «Μὴ φοβᾶσαι,—μοῦ γράφει,—καὶ στὸ τέλος ὁ Θεὸς θὰ κοιτάσῃ τὰς προσευχές μας καὶ θὰ λύσῃ τὸν ἀποκλεισμό, ὥστε νὰ δύνασαι καὶ σὺ νὰ ἐπικοινωνῇς μὲ ὅλα τὰ παιδιά σου.» Μακάρι, εἴθε, ἄμποτε, ἀμήν !

Τὰ συλληπητήριά μου, *Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, διὰ τὸν θάνατον τοῦ θείου. Ἔχεις λοιπὸν τὴν ἰδέα, ὅτι κάποιος ἄλλος εἰδήγησε τὸν Κύριον Σμιθ στὴ σπηλιὰ ἐκείνη, γιατὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εὑρίσκετο σὲ τέτοια ἀνατσιθησιά, ποὺ νὰ περπάτησε μόνος του χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἐκτός ἂν ἦτον ὑπνοβάτης; ποὺ δὲν φαίνεται πιθανόν ; Ἴσως αὐτὰ θὰ τὸ ἰδοῦμε. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅπως πιστεύεις καὶ σύ, ὅτι καὶ τὰ δυὸ μας μυθιστορήματα «γίνονται ὁλόενα θυμάσια». Ὡραία καὶ ἡ ἀπάντησις ποὺ θὰ ἔδιδες σὲ κεῖνον ποὺ πρωτοείπε τὴν ἀνοησίαν περὶ αὐταπονίας τοῦ Θεοῦ : «Μπᾶ ἄθρωπε, ἀφοῦ ὁ Υἱὸς ἀπέθανε χωρὶς νὰ ἀποθάνῃ, δὲν μπορεῖ τάχα καὶ ὁ Πατὴρ νὰ κάνῃ τὸ ἴδιο ;»

Ὁ Ξεσεσμένος *Λόρδος* μοῦ γράφει : «Ἕως τώρα ἔχω διαβάσῃ 26 τόμους σου καὶ δὲν πιστεύω ἄλλος ἀπὸ ἐμὲ καὶ ἀπὸ τὴν ἀδελφή μου νὰ τρέφῃ τόσην πολλὴν ἀγάπην πρὸς σέ. Καὶ ὁ παπποῦς μου, ποὺ εἶνε 69 ἐτῶν, σὲ ἀγαπᾷ καὶ σὲ διαβάζει σὰν παιδί. Ἀπὸ τὰ παλαιά σου μυθιστορήματα μοῦ ἄρεσαν περισσότερον τὰ ἑξῆς : Ἡ Σφίγξ τῶν Πύγων, Διεστὲς Δεικοπαί, Τὸ Μέγα Δάσος, Οἱ Ἀριστεῖς ταξειδεύουν, Τὰ Παραμύθια τοῦ Καβιδουλίνου (ὅλα αὐτὰ τοῦ Βέρν), ὁ Πέτρος Ρισνσαὶ τοῦ Valdé, ὁ Λουλοὺ εἰς τὸ Μαρόκον καὶ ὁ Ἔρρικος Δαλλιὺ τοῦ Chancel.»

Πολὺ ἀστεῖο τὸ ριζόγαλο τοῦ *Ἀραγουδιοῦ τῆς Λευτεριᾶς*. Τοῦ εἶπαν πτὸ σπίτι, ὅταν ἐζήτησε, ὅτι δὲν εἶχαν τὰ χρειαζόμενα νὰ τὸ κάμουν. Ἐκεῖνος ὅμως ἐπέμενε: «Νὰ κάνετε ριζόγαλο μὲ ὅ,τι ἔχουμε!» Πολὺ καλὰ νὰ κάνωμε. Καὶ σὲ λίγο, τοῦ ἐπῆγαν ἕνα πιάτο...γάλα. Διότι μόνον γάλα εἶχαν. Αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ καὶ «τὸ ριζόγαλο τοῦ ἀποκλεισμοῦ.»

Καὶ ἡ *Σανθὴ Ἑλληνοπούλα* : «Τὴν ἐορτήν μου ὅταν ἔπαιζα μὲ τὰς φίλας μου, δὲν εἶχα τὸν νοῦν μου εἰς τὰ παιχνίδια καὶ εἰς τὰ γλυκά, ἀλλ' εἰς τὴν πάντοτε φίλην μου Διάπλασιν. Καὶ δὲν ἐπερίμενα τίποτε ἄλλο, παρὰ πότε νὰ ἔλθῃ τὸ βράδυ, νὰ καθήσω μὲ τὴν ἡσυχίαν μου καὶ νὰ διαβάσω τὴν συνέχειαν τῆς Βεντέττας καὶ τῆς Μυστηριώδους Νήσου,—ἂν καὶ τὴν ἔχω διαβάσῃ γαλλικά».

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Γυθειωτάκι*, *Σανθὴ Πριγκηποπούλα*, *Ἔλλην τοῦ Ὀλύμπου*, *Ὑπερασπιστὴς τῆς Σπάρτης καὶ Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς :

«Σκέψεις καὶ Γνῶμαι».—«Ἄκουα!» — «Ὁ θάνατος τῆς ἀνεμώνης».—«Ἡ Σελήνη».—«Ἀπὸ τὰ Φαίδρα».—«Τὸ αὐγὸ τοῦ Νεύτωνος».—«Γράφετε ὅπως σκέπτεσθε».—«Ἡ χαμένη πεντάρα.»—«Ὁ Ψεύτης».—«Ὁ ἀθωωθεὶς ἔνοχος»

κτλ.—«Πόλεμοφοβία».—«Ὁ ἀράβιος ἵππος».—«Σὲ μιὰ θλιβερὴ ἐπέτειο».—«Τὰ δύο σύκα»—«Ὁ Τάκης στὴν Κατώγαια».—«Ἀνέκδοτον Ἐλεφάντος».—Πικδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα. διὰ τοὺς Ἑδδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Εὐζωνάκι τοῦ 12*, ἀ. (ΧΚ). *Σπαράγγι*, κ. (ΑΣ). *Μπουμπούκι τοῦ Ἀπριλίου*, κ. (ΤΣ). *Πονηράκι*, ἀ. (ΓΒ). *Ἥρα*, κ. (ΕΤ). *Ἑλληνικὸν Ὄνειρον*, κ. (ΜΣ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθέτων νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἄθως* (0) μὲ *Ὑπὲρ πάντα Ἑλλάς*, *Ἡ Ἑλλὰς θὰ ζήσῃ*, *Θηλυκὸν Διάβολον*, *Γερμανόπαιδα*, *Διαβάτην*, *Διαβολάκι τοῦ Ἀρσακείου*—ἡ *Πατρὶς* (0) μὲ *Ἡ Ἑλλὰς θὰ Ζήσῃ*, *Ὑπὲρ Πάντα Ἑλλάς*, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*—ἡ *Ρεμβόδης Κόρη* (0) μὲ *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον*, *Ξεπεσμένον Λόρδον*, *Νικητὴν τῆς Ἀδρίου*—ὁ *Ἀστρος Γάτος* (0) μὲ *Καλικάντζαρον*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Γερμανόπαιδα*—ἡ *Δόξα τοῦ Κωνσταντίνου* (0) μὲ *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων*, *Μάρτυρα Βασιλέα*, *Δαφνοστεφῆ Βασιλέα*—ἡ *Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις* (0) μὲ *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων*, *Ἀστέρα τῆς Δόξης*, *Τρισεύγενην*, *Ἄνθος τῶν Λειμώνων*, *Ἑωσφόρον*—ἡ *Ἀγριοβιολέττα* (0) μὲ *Ξανθὴν Πρωκηποπούλαν*, *Νικητὴν τῆς Ἀδρίου Ἰερμανόπαιδα*, *Ρωβύρον*, *Ἴριδα*—ἡ *Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα* (0) μὲ *Δόξαν τοῦ Κωνσταντίνου*, *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων*, *Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου*, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον* (ἔχει καλῶς·) *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν* (σὲ χωριστὸ χαρτὶ νὰ γράψῃς τὸ κάθε εἶδος, ὄχι ὅλα μαζί· ἔχει καλῶς, δύο πρὸς τὸ παρόν·) *Ἴριδα* (θὰ τὰ ποῦμε εἰς τὸ προσεχές·) *Ἀπόκρημνον Θράχον* (δύσκολον εἶνε νὰ ψάξω· ξαναστεῖλέ τας καλλίτερα·) *Ἄσπρον Γάτον* (θὰ ἐψάξω εἰς ποῖον ἀπευθύνεται τὸ τετράδιόν σου, ἂν γράψῃς μὲ μολύβι τὸ ψευδώνυμόν του εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ τετραδίου, εἰς τὸ ἐπάνω περιθώριον· π. χ. «διὰ τὸν *Λευκὸν Ἀετόν*»· τάλλα συμπληρώνονται ἔνοι: *Ἄσπρος Γάτος*—ἤ, ἂν θέλῃς νὰ φανερωθῇς, γράφει: καὶ τόνομά σου,—Ἀθῆναι, 25 Φεβρουαρίου 1917.») *Ρεμβώδη Κόρην* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Ἄθωνα* (κ' ἐγὼ χαίρω πολὺ κ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Κλέφτικο Βόλι* (πολὺ καλὴ ἰδέα καὶ θὰ τὴν βάλω εἰς ἐνέργειαν, ὅταν ἐπιστῇ ὁ καιρός·) *Κουκλίτσαν* (θὰ τὴν λύσετε· τέτοιο λάθος δὲν ἔχει σημασίαν, διότι φαίνεται ἀμέσως·) *Ε.* (ἐπιμένεις, βλέπω· δυστυχῶς δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ ἐπιμένω κ' ἐγώ, γιατὶ δὲν θὰ τελειώναμε ποτέ· καὶ ξέρεις, νὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ διαβάζουν ὅλ' αὐτὰ τέτοια· ἄς εἶνε, μὲ τὴν ἡλικίαν, θὰλλάξῃς ἰδέες· ὅλοι μιὰ φορὰ περνοῦν καὶ ἀπὸ αὐτές· ἀλλὰ δὲν μένουν...) *Δαφνοστεφῆ Βασιλέα* (ὄχι, δὲν μπορεῖς νὰ γράψῃς ἀκόμη· ἐξασκήσου μόνος σου ὀλίγον καιρόν· προσπάθησε προπάντων νὰ πλουτοποιήσῃς τὴν γλῶσσά σου·) *Γῆν τῆς Ἑλλάδος* (περαστικά·) *Δημ. Σ. Μπερ.* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ εἶνε ἐλεύθερον·) *Εὐζωνάκι τοῦ 12* (ἡ χάρις σοῦ ἔγεινε, ἀλλὰ νὰ ἐπισπεύσῃς τὴν ἐγγραφήν·) *Κερυμμένον Θησαυρόν* (ἔννοια σου καὶ δὲν ἐπίστευσα τίποτα· ποιός ἀρά γε ἐπλαστογράφησε τὸ ψευδώνυμόν σου;) *Νικητὴν τῆς Ἀδρίου* (θὰ φροντίσω· τὸ εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος θὰ σ' εὐχαριστήσῃ· ἀλλ' ἀργότερα·) *Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν* (πολὺ καλὰ ἔκαμες· ἔστειλα·) *Μικρὸν Ἀχαιόν*, *Χρυσάφτερην Ἐλπίδα*, *Φιλόπατριν Ἠπειρώτισσαν*, κτλ. κτλ.

Βοσκοπούλαν τοῦ Πηλίου, *Εὐαγ. Κ. Ζαρ.*, *Γερμανόπαιδα* (ἔστειλα.)

Ἀετιδέα, *Θρίαμβον τοῦ Δικαίου*, *Ρωβύρον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

ΝΕΟΣ Γιωκατάλογος
Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 *Τόμοι:* τῶν ἐτῶν *1894, 1895, 1896* ἕκαστος ἄδετ. δρ .3—Χρυσόδ. δ. 6.

9 *Τόμοι:* τῶν ἐτῶν *1897* ἕως *1905* ἕκαστος ἄδετ. δ. 7—Χρυσόδ. δ. 10.

11 *Τόμοι:* τῶν ἐτῶν *1906* ἕως *1916*. ἕκαστ. ἄδετ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Μαΐου.

158. Λεξίγριφος

Θὰ πάρῃς πρῶτα ζῶον,
Κατόπιν ἕνα γράμμα
Καὶ μὲ τὰ δύο Κράτος·
Θὰ κάμῃς ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσαυγῆς

159. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Ἂν κατώρθωνες ποτέ,
Μὲ δυὸ λὰ νὰ γράψῃς ...νόν
Γνωστὴ πόλι ξακουστή,
Θάκανες εἰς τὸ λεπτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ

160. Στοιχειόγριφος

Γίγα, ἤμουν φορτωμένος·
Μὰ μοῦ κόψαν τὸν λαιμό,
Καὶ ἀμέσως μετεβλήθην
Σ' ἕνα πράγμα ἀλμυρό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

161. Αἴνιγμα

Ὅλομ' ἀ,ίου τὸ ἀρσενικόν μου
Γυνὴ μὲ στέμμα τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναιοψύχου Στρατηλάτου

162. Πυραμίς

\+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὀπωρικόν.
\+ * =Πρόθεσις.
* * + * * =Ναρκωτικόν.
* * * + * * * =Χώρα τῆς Ἑλλάδος.
* * * * + * * * * =Ὠκεανός.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο Εἰκοσιένα

163. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 3 5 6	= Ρωμαῖος σοφός.
2 3 4 5 4	= Φυτόν.
3 4 3 5 4	= Ὀστοῦν.
4 5 6 5 6	= Κακόν.
5 4 5 6	= Ζῶον.
6 5 2	= Φθόγγος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναύτου τοῦ Βουνοῦ

164—168. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀναλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

τέρας, φάρος, ἅρμα, ρίπτω, βάλλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Χώματος

169. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ρουμανίας:

1, Πόλις τοῦ Βελγίου. 2, Πόλις τῆς Εὐβοίας. 3, Πορθμὸς τῆς Τουρκίας. 4, Ὄρος τῆς Ἀσίας, περίφημον διὰ τὰς κέδρους του. 5, Λίμνη τῆς Ἀφρικῆς. 6, Γαλλικὴ ἀποικία. 7, Πόλις τῆς Ἀγγλίας. 8, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκή.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλώρας

170. Φωνηεντόλ. μετ' Ἐλλιποσυμφώνου

τχ - τγνν - ρκς - ού - ἐῃ - ύη

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπτέρου Νίκης.

171. Γρῖφος

πρό

Ὦ πρὸ οὐ πρὸ εὐσ!
μελ πρὸ πρὸ

πρό

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀκτῖνος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—58]

13η ***Μαΐου 1915***, στὴν 1 Νοεμβρίου σοῦ στεῖλα τετράδια Μ. Μυστικῶν. Σὺ γιατὶ δὲν μοῦ στεῖλες;—***Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς***

[ΙΖ'—59]

Αγαπητὸ ***Ἀνοιξιάτικο Ἀεράκι***, πῶς πάει ἡ ἱππασία; Πηγαίνει; ἀκόμη καβάλα μὲ σέλλα; ***Γῆ τῆς Ἑλλάδος***

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 15—21 Φεβρουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Ν. Μητσόπουλος, Καλλιμάντζαρος, Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα, Ἰωάννα Θ' Μπάρκα, Ν. Γ. Μαυρογεωργης, Εὐαγ. Δ. Φάντης Γ. Βάρβογλης, Κ. Θ. Τράστας, Δ. Γ. Πυλαρινός, Κ. Ἀντωνιάδης, Ν. Μ. Βαλέρης, Κ. Ἀγεαφιώτης, Κ. Α. Κροντηρᾶς, Ἰω. Α. Πελεκάνος, Κ. Ι. Χαρτοφύλαξ, Κεκρυμμένος Θησαυρός, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν, Σ. Γεροντάννης, Γερμανόπαις, Δοξασμένοι Ἀθῆναι, Ἐρμ. Μπάουμαν, Ζωὴ Ἠπίτη, Ἑλένη Ἠπίτη, Σπ. Π. Νικολαΐδης, Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου, Δ. Παναγιωτόπουλος, Β. Ι. Κόλιας, Π. Π. Καραγίκας, Ν. Κ. Λαγκοδᾶς, Δ. Ι. Καζαμπάκας, Μ. Βακγκίνης (δίς), Κ. Πεσταλίνη, Γ. Α. Δρίτσας, Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ, Θῦρανία Σακελλαρίδου, Ἀντιγόνη Λυκούρα, Ἀν. Δ. Κλάδης.

ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ: Νικ. Κ. Ἀλπάκης, Κ. Δ. Τριαντάφυλλου.

ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ: Μίμης Μ. Κουτσοῦκος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἡλ. Κοφίνος, Ν. Ν. Παπαδόπουλος.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἰω. Κ. Ἀναστασόπουλος

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἐλ. Ε. Λοιδωρίκης, Νικ. Χ. Α., Γεώργ. Σπυριδάκης, Π. Ν. Δαλαρίτος.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Σπ. Ι. Γεωργιάδης, Ὀλυμπία Γεωργιάδου.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἰω. Α. Καλαμάτας.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἰσμήνη Ι. Χαραλάμπη, Πατρινὸ Διαβολάκι, Ἑλληνικὴ Γῆ, Μάρω Γ. Μπούμπα,

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μαρία Σταυριανοπούλου, Χαρ. Κοντάκης, Θ. Δ. Σακελλαρόπουλος, Γιούλα Κ. Λάγκα, Μαρία Παούρη, Δ. Κ. Μανιάτης, Ἀντ. Εὐστ. Θωμόπουλος, Στ. Δ. Σιμωτᾶς, Ἰω. Χ. Στρατηδάκης Γρ. Ι. Ἀρμυρανάνης, Π. Ν. Κατραβίτος, Λουκᾶς Μακούρος, Ἀντωνία Χ. Κορωναίου, Εὐστ. Γ. Νεστορίδης.

ΠΥΡΓΟΥ: Κ. Ἀθ. Παπακωνσταντίνου,

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Μαρίκα Σ. Τζουμέρκα,

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀν. Ν. Βλάχος, Ἀλεξ. Ν. Βλάχος, Μαρία Ν. Βλάχου, Κωνστ. Ν. Βλάχος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γεώργ. Λαμπρου, Γρ. Λαζαρίδης, Καύλα Χ. Φραγγιᾶ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΝΙΚΟΛΑΟΣ Μ. ΒΑΛΕΡΗΣ ἐν Ἀθήναις. ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΑΡ. ΣΤΡΑΤΗΔΑΚΗΣ ἐν Πειραιεῖ καὶ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Ν. ΒΛΑΧΟΣ ἐν Τριτόλει οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

Τύποις ***ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 8 Ἀθῆναι***